

Justícia Social

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Mentre hi hagi exèrcits permanents, la Humanitat no podrà alliberar-se del flagell salvatge i primitiu de la guerra

Rafael Campañans

LA UNITAT OBRERA

Editorials

Unió dels partits obrers

Es indubtable que la qüestió de la unió dels partits obrers a Catalunya ha adquirit el relleu d'un primer terme. Cal, doncs, parlar-ne, posant els punts amb tota claredat, perquè les reunions tingudes amb els representants dels altres partits marxistes ens permeten tota llibertat d'acció i de paraula.

La unió no ha estat ara possible perquè s'ha parlat d'una proposició massa radical, com era la desaparició de tots els partits per a anar a la constitució d'un únic Partit marxista. Però la unió podrà ésser possible en altres circumstàncies quan tots plegats ens posem sobre una base sòlida, que signifiqui tocar de peus a terra, menysprear verbalismes i fugir de tota demagògia. Aleshores ens podrem entendre.

Anem a posar les cartes sobre la taula. Potser la revelació de detalls i d'intimitats servirà perquè el dia de demà el camí sigui més planer.

La primera base per a la formació del Partit únic era la de declarar que seria un Partit marxista revolucionari. La declaració fou acceptada per tots, malgrat que l'adjectiu ja significa un prurit verbalista per a espantar burgesos. Dir marxista revolucionari és com dir blancor blanca; l'adjectiu sobra; però com ja hem dit tots acceptarem la declaració que significava transigir amb els que volien que fos marxista leninista.

COMPREU, LLEGIU I AJUDEU Justícia Social

Tot el més són leninisme i amb tota certesa demagògia. Deixem ben assentat que, en determinades circumstàncies, tot això és marxisme pur, però posat com a frontó d'un Partit marxista, aquest Partit seria indubtablement antimarxista.

Un partit únic marxista que vulgui aplegar les organitzacions marxistes ha d'ésser un Partit on càpiga tot el marxisme. Donar-li un programa d'un sol aspecte circumstancial del marxisme seria fer un Partit de cert tot marxista i res més.

Aquestes són les diferències ideològiques que comencen a fer impossible la formació d'un únic partit marxista. Mentre al Partit nou se li vulgui donar el to exclusiu d'una part del marxisme, no hi haurà res a fer. Ja hi ha una branca del marxisme amb aquest programa de radicalisme exclusiu, que és el Comunisme. Els que creguin que el marxisme hagi d'ésser exclusivament així, que ingressin al Partit Comunista.

Un altre aspecte que cal depurar per a arribar a la unió és la qüestió catalana. Tots els partits l'hem resolt amb el radicalisme que els fets imposen.

Només un partit fa aigües en aquesta qüestió i és el Partit Socialista Obrer Espanyol; l'ha resolt en els seus programes, però en la pràctica no. Ell té la paraula.

Una altra dificultat són els lligams de les organitzacions que estan adherides a una Internacional. No es poden dissoldre per a anar a recloure's en l'orga-

nització local d'un país de reduïda extensió com el nostre. Però això, de totes maneres, podria ésser la base per a aclarir uns quants factors del problema. Si hi ha dues internacionals, o tres, si volem acceptar la que sembla que s'està forjant, els sis partits de base marxista que ens hem reunit aquests dies podríem quedar reduïts a dos o a

tres. Un problema amb dues o tres incògnites sempre és més fàcil de resoldre que un problema amb sis.

En resum: que les negociacions portades a cap per a veure si era possible la constitució d'un Partit marxista únic han fracassat perquè no podien reeixir.

¿Vol dir això que hem de de-

esperar d'aconseguir un dia la unió de les forces marxistes a Catalunya? De cap de les maneres. És una cosa possible i no és lluny el dia que serà necessària. Però calen unes altres bases que les que ara hem fet servir i que ens han fallat perquè no eren gens sòlides.

Aquesta organització estaria federada, però amb la màxima llibertat d'acció possible, amb les altres organitzacions marxistes de la península. I les finalitats a perseguir: totes les que derivin del marxisme a base d'un antireformisme absolut, i, principalment, dedicar-nos a donar a les masses una cultura socialista perquè una societat socialista s'ha de fer amb socialistes.

Per a parlar d'això: presents. Però per a parlar exclusivament de revolució i d'armes i de violències i de llamps i trons, no. Adhuc podríem parlar de fer un Socialisme nou, ben nostre i adequat, i deixar de contemplar-nos en miralls que no són fets per a nosaltres.

L'herència d'Anguera

El senyor Oriol Anguera de Sojo, ex-ministre del Treball — això d'ex ho diem amb una certa satisfacció —, va dedicar un dels seus darrers decrets als obrers portuaris. Els nostres companys saben ja per experiència, sense llegir-lo, el que pot ésser un decret de l'ex-ministre. Malgrat tot, creiem que hi cal un petit comentari: destacar allò més substancial per tal d'informar-los degudament dels grans dots jurídic-patronals del ministre.

Es tracta d'un decret amb data del 31 de març que consta de quatre articles i en el primer dels quals fa una addició a l'article 37, regla f), del Reglament de la llei d'Accidents del Treball. La part substantiva d'aquest afegit diu: «Para fijar el salario de los obreros empleados en los trabajos eventuales de carga y descarga de buques se tendrá en cuenta el que hubieren recibido en las cuatro semanas anteriores al accidente, y se estimará como diario la cantidad que resulte de la división del importe total de aquellos por el número de días normalmente laborables en aquel período. En ningún caso se tomará como salario base para fijar la indemnización por accidentes del trabajo tipo inferior al que ordinariamente perciba un peón especializado en la localidad en que haya ocurrido el accidente». El propòsit és ben clar; un obrer del port guanya de 16 a 18 pes-

Contra el crim de la guerra

UN MANIFEST de la Joventut Socialista de Catalunya

Obrers: Estem abocats a un conflicte universal. El pendent cap al cataclisme s'accentua d'una manera alarmant. La marxa desesperada cap al rearmament dels pobles és ja vertiginosa.

El clam d'indignació i d'odi aixecat contra els promotors de la monstruosa matança del 1914, avui ja resta extingit. Aquelles ànsies i prometençes de pau universal que s'aixecaven arreu d'Europa els anys passats han caigut en l'oblit i el silenci... Ningú no parla ja de pau i de germanor entre els pobles. Ningú no parla ja dels alts valors morals i espirituals que farien impossible un nou carnatge universal, superior en quantitat destructiva a la guerra passada.

Avui es prepara el terreny, es tanegen i es posen en joc els múltiples i variats ressorts de què disposa el capitalisme. Es porta a terme d'una manera estudiada i freda la gran preparació psicològica necessària per a salvar totes les possibles resistències que puguin sorgir davant de llurs pretensions desmesurades... Així és com Hitler, el representant genuí del capitalisme alemany romé, espectacularment amb el tractat de Versalles. De fet ja estava romput en tota la seva extensió. No s'havia respectat mai ni s'acatava per ningú. És una forma abusiva de la confiança popular. Calia, després de la gran matança i del desballestament causat per la Gran Guerra, donar la confiança al poble que no es tornaria a repetir. Aquesta confiança fou donada amb la complicitat de la burgesia. Tractats i més tractats. Imposicions i obligacions, que per endavant tothom sabia i comprenia que no servirien per a res. Que serien vulnerades i escarnides quan les circumstàncies ho requeririen. I així ha estat; no podia ésser d'altra manera. Hitler en rompre amb el Tractat de Versalles tanteja el seu poble per tal d'assegurar-se la seva col·laboració i el seu entusiasme. És un altre pas cap endavant. Vol tenir la seguretat absoluta que el seu poble està disposat a ésser sacrificar, a servir de carn de canó del gran capitalisme. Amb aquesta seguretat certament ben deplorable, ja no queda cap obstacle.

Per altra banda el capitalisme europeu es frega les mans de joia en la solitud de les seves maquinacions. Pensa i veu que les coses van millor del que voldria. Amb aquest pas s'obre el camí a vassalles i profitoses empreses. Tots afilen les dents i les uncles. Miren on podran clavar llur grapa i s'omplen de goig amb els projectes futurs. Aquest pesombre de crisi que no acaba de desaparèixer s'esfumirà amb la destrucció sistemàtica de totes les riqueses acumulades per l'esforç humà. Només cal esperar el moment oportú.

Les Cancelleries no paren. Les converses diplomàtiques es succeeixen diàriament. Locarno, Moscou, Londres, París, Roma, Washington, Stresa, etc. En totes elles s'han firmat Tractats de no agressió. Mussolini, però, afirma que la pau està assegurada amb un milió de baionetes italianes. Alemanya diu que afirma la pau universal amb l'augment progressiu de les seves forces. Prepara i projecta atacs aeris, tan solament vuit dies després de rompre amb el Tractat de Versalles. Decreta l'obligatorietat del servei militar. França

augmenta la permanència a files a dos anys. Anglaterra, com sempre, cerca un arrecer-se. El Japo vol imposar la parauat nauai. Envaia la mànxa. Bòrnia i Paraguai s'esotassen cruelment. Àustria, Hongria i Bulgària s'armen amb provocació. L'òmnia augmenta la feixistització de l'exercit... Com pot parlar-se de pau?

El capitalisme universal cerca una sortida. La crisi econòmica agafa cada vegada proporcions més espedidores. Milions i milions d'homes vaguen pels carrers, morts de fam. Els magatzems estan abarrotats de mercaderies que no troben sortida. El consum disminueix a conseqüència de la manca de treball.

Les dificultats econòmiques del capitalisme augmenten a mesura que es tanquen els mercats. Però, ¿qui dubta del caràcter despòtic i criminal del capitalisme? ¿No sap tothom que anteposa als seus interessos econòmics la sang i la vida del poble que explota i esclavitsa? ¿No sap tothom, per experiència pròpia, que no tem encendre en els camps europeus la lluita més horrososa i criminal que els éssers humans hagin presenciat? Només els cecs poden ignorar-ho.

Mentre el capitalisme existeixi, la humanitat estarà continuament sotmesa a la incertitud d'un demà tràgic. Continuament estarem exposats a ésser esbocinats per la metralla i asfixiats pels gasos de les màquines de guerra.

Davant del caràcter implacablement destructiu del capitalisme, què cal fer? ¿Es possible que ara vagin les coses com en 1914? ¿Es prestarà la classe obrera internacional, com en la guerra gran, a ésser cruelment martiritzada i terriblement mutilada? ¿Pot ésser, ara, que les Internacionals Obreres es pleguin de mans davant la voracitat carnívora del capitalisme? Aquestes preguntes torturen les consciències actives dels obrers. Nosaltres hem de dir, però, que dissortadament encara és possible. Diem — perquè no hem de mentir ni de falsejar la veritat — que tot pot passar en idèntica forma que en 1914. ¿Vol dir això que nosaltres acceptem absolutament el destí tràgic del sacrifici de la humanitat? No. Volem amb això demostrar que tot és possible, si davant la terrible contingència que s'apropa no hi ha una acció coordinada coratjosa i intel·ligent que s'oposi als macabres instints d'una classe; la capitalista francament fracassada i inepta. Si davant del capitalisme no oposem un dic de contenció formidable, hem de confessar que la classe obrera internacional serà arrossegada a assassinar-se mútuament, amb el beneplàcit i satisfacció de les Cancelleries governamentals.

La lluita serà distressada com en 1914 sota un aspecte de llibertat i justícia contra la tirania, però en aquesta lluita que es prepara no hi ha altra cosa que la lluita per la conquesta de mercats nous, ço que vol dir una lluita d'interessos capitalistes.

Davant d'aquests afanys inconjessables la nostra posició ha d'ésser categòrica.

JOVENTUT SOCIALISTA
DE CATALUNYA

Barcelona, abril 1935.

EPOCA IV - NUM 5
BARCELONA
20 d'abril del 1935

PREU:
20 cènts.

Redacció i administració:
A. López de Ayala,
10, principal
(BARCELONA - SANTS)

En una dependència municipal es presentà una dona demanant bons d'aquells que reparteixen amb motiu del 14 d'abril. El funcionari encarregat d'aquella dependència li manifestà que anés a veure el capellà de l'església del seu barri, perquè els rectors de les diferents parròquies de Barcelona eren els encarregats de distribuir los.

Es crearà un càrtel internacional de potasses. El primer resultat serà augmentar els preus, en detriment del consumidor. No creiem, en canvi, que millori gran cosa la condició dels obrers de les mines, que fan un treball pesant i perillós, el resultat del qual és la malaltia al cap de poc temps.

També es diu quelcom respecte a un monopoli de colonials. Cada dia es presenten al jutjat demandes de suspensió de pagaments, unes de bona fe i altres no tant. Ara mateix es pot preveure alguna cosa respecte a certa empresa d'assegurances i una altra de dipòsits comercials. La burgesia segueix el seu camí.

El ministre d'Obres Públiques, Guerra del Río, que vingué a Barcelona a esplanar-se pel 14 d'abril, felicità el cap de policia i li digué que ell podia fer-ho amb coneixement de causa, perquè és perit en matèria social. Falta saber si és un bon perit

Els haurem d'enviar a la presó per delictes comuns.

Hi ha gent que creu que la marea puja perquè Déu es renta els peus.

Fernández-Flórez, redactor d'A. B. C., ha estat condecorat. Angulo, el corresponal del *Debate* a Barcelona, espera la llorejada.

La República, com hom veu, és agraïda als seus servidors més abnegats.

El senyor Nicolau d'Oliver també va ésser condecorat el 14 d'abril.

El devien prendre per parent d'algú.

Com que sabem que el senyor Nicolau és un ciutadà digníssim, esperem veure com rebrà — si és que el vol rebre — el present imprevist de S. E.

Copiem de *La Publicitat* de dimarts:

«A la muntanya de Montjuïc i mentre Josep Maria Ripoll passejava amb una filla seva, dos desconeguts es propassaren amb la noia. Quan el pare cridà uns agents perquè aquells fossin detinguts, els esmentats desconeguts es donaren a conèixer com a guàrdies d'assalt que anaven de paisà. A pesar d'això, però, el pare obligà que els duguessin a la delegació i d'allà al Jutjat de guàrdia, on, després de declarar, l'assumpte passà al Jutjat municipal, considerant-ho com una falta.»

Copiem dels diaris de dijous: «Suicidi. — Als calabossos de la Delegació de policia de les Drassanes, el detingut Francesc Vidal i López, de divuit anys, posà fi a la seva vida penjant-se amb la faixa que duia.

La detenció que sofria era motivada per insults a la guàrdia d'assalt.»

L'ordre públic a mans de les dretes.

Segons llegim a *Ressorgiment* de Buenos Aires — de vegades les notícies més properes han de donar la volta al món per a re-

bre-les —, a Madrid hi ha un carrer que en diuen de *Viva España*.

Es una idea...

Els Tribunals d'Urgència, segons la llei i segons el seu nom, han d'actuar de pressa. Tenen marcat un màxim de vint dies per celebrar la vista en cada cas. Això compensa l'extrema duresa de la privació de llibertat provisional, sense excepció, encara que també resulti cruel jutjar els homes «en calent».

Si això passava en temps diguem-ne normals, ¿què ocorrerà ara, quan els Tribunals es veuran desbordats per un grapat de causes d'aquesta mena procedents del fur de guerra? ¿I com justificar dignament que, esvaint per impossibilitat física de complir-lo l'avantatge de la rapidesa, resulti materialment més dur el procediment d'urgència aplicat per Tribunals ordinari, sota el govern del fur civil, que la jurisdicció dels tribunals marcial en ple estat de guerra?

Segons unes declaracions sensacionals del mariscal Pétain, l'any 1917 van revoltar-se, desesperades de la guerra, 54 divisions franceses, les quals, afamades i mal dirigides, es volien llançar contra París.

Si això ocorregué en la guerra gran, i en el país belligerant relativament més lliure de derrotisme, els imperialistes poden reflexionar sobre què ocorreria en un nou conflicte, inevitablement més terrible que aquell.

I segurament no trigaríem divuit anys a saber les revoltes dels altres pobles.

El senyor Rocha ha afirmat que el Govern entrarà a les Corts tal com està constituït. No ha dit, però, com en sortirà. Que és l'únic que ens interessa.

El decret reintegrant els serveis — si és que ja s'ha aclarit d'una vegada què serà en el moment d'aparèixer aquest número — no té gran importància. La meteorologia i el cobrament de tributs... per compte dels altres, i encara tot plegat en mans d'ells mateixos a través del governador

7 dies

general, no són per enternir ningú. I com totes les coses ambigües, és de notar que allò que restableix per una banda és amplament compensat per l'altra amb noves restriccions injustificades.

Si ens han tornat a encarregar, per exemple, de la recaptació de contribucions, no és pas perquè es sentin generosos, sinó perquè els famosos i orgullosos «funcionaris de Hacienda» cobraven menys, més tard i més malament, i hi sortien perdent tant el públic com l'erari.

Allò més notable és el cas de l'Anguera al ministeri de Treball. Endut pel seu furor anticatalà, havia anat tan enllà inecessàriament en matèria de prendre'n coses que fins els radicals s'han esverat i han hagut de tirar aigua al vi.

D'aquestes extralimitacions gratuïtes de l'Anguera, ja n'havíem parlat oportunament, encara que no tant com volíem.

La República francesa ofrenarà a Mussolini la Medalla Militar. A propòsit d'això, els centres diplomàtics diuen que és una nova demostració que l'amistat franco-italiana s'assenta sobre bases fortes.

Si no ens poden oferir altra garantia que aquesta, per nosaltres que se la posin al...

Com es resolen els problemes a Espanya. El Consell de ministres ha acordat lliurar 22 milions de pessetes a Catalunya, que segons el pressupost s'han de destinar a minvar l'atur forçós.

Hom ha dit: «Nosaltres no fem el *Tenorio*.» Ja ho sabem. Fan el Ciutti.

El Banc d'Espanya ha de tra-

HA PASSAT PER LA CENSURA

La supressió dels estudis universitaris per a obrers

Continua sense resoldre el plet dels Estudis Universitaris per a obrers. Aquests estudis, dels quals havia de donar-se ara el segon curs, aplegaven bon nombre d'alumnes que els aprofitaven bé. Organitzats a iniciativa de les entitats culturals obreres, protegits per les nostres Corporacions sota el règim autònom, oferien als treballadors facilitats per a fer-se una cultura superior, des del punt de vista d'horaris i d'economia (la iniciativa d'una petita quota de matrícula nasqué precisament dels representants obrers en la ponència primitiva). Havien fracassat a Madrid i a Oviedo — en aquest darrer punt els organitzà precisament l'ex-comissari de l'ensenyament i actual ministre d'Instrucció Pública senyor Prieto Bances — però ací assolien un nucli d'alumnes capacitats i entusiastes que justificava amb escreix les esperances posades. I, sense ordre concreta de cap mena, valent-se del seguit d'interinitats que a la Universitat es superposen, no s'han donat en el curs d'enguany, i els alumnes inscrits no poden ni tan sols recobrar els diners de la matrícula.

donar l'ordre de retornar les quotes als alumnes que volien classes. Som a finals d'abril, i tot continua encallat.

Aquesta situació és més trista tractant-se de coses que, aparentment, caldria mantenir per part de tots allunyades de les contingències polítiques.

Enguany havia precisament d'estendre's l'obra — brillantment iniciada, amb matèries ben escollides i un professorat competentíssim, sense parlar de l'atenció exemplar dels deixebles obrers — del curs passat, portant els estudis universitaris per a obrers a moltes poblacions de Catalunya, donant-los per ràdio, organitzant el Batxillerat oficial nocturn i gratuït, aplicant les beques acordades pel Parlament Català i altres d'iniciativa particular — entre elles una *Beca Campalans* —, etc.

Hi havia més de 200 demandes. L'any passat els alumnes van ésser uns noranta, i ara serien força més. El vuitanta per cent, ben bé, dels inscrits eren obrers estrictes. Hi havia també noies treballadores — d'oficines, despatxos, comerç especialment — i llur proporció tendia a augmentar. També hi havia dos estrangers, i casos admirables com el d'un obrer paleta que vivia a

metre or a l'estranger. Compte amb l'Emiliano.

El senyor Serrallera, en el discurs d'agraïment per haver-li estat adjudicada la Banda de la República, digué, entre altres coses:

«La República del 73 durà onze mesos i devorà cinc presidents. L'actual República continua tenint el mateix president.

«És igual, però al revés. Ahir, la República devorà cinc presidents.»

Per cert, aquest discurs del senyor Serrallera — anomenat grotescament *avi* pels seus «correligionaris» — ens ha recordat aquell altre tan bo de quan la Diputació Provisional de la Generalitat va aprovar l'Estatut de Núria. «L'Estatut — va dir per començar — és un *barco* que nosaltres hem parit, i ara atracarà al port de Madrid...», etc.

No és possible dir més disbarats en menys paraules. I pensar que aquest home havia estat alcalde popular de Barcelona i, per condescendència nostra, membre d'aquella Diputació gloriosa, de la qual formaven part — per no esmentar sinó els morts — homes com Campalans i Bofill i Mates!

En els seus trenta anys de catalanisme històric, la Lliga repetia sovint:

Monarquia? República? Catalunya!

Catalunya, en aquest cas, significava: Pessetes!

Nosaltres ho preferíem així perquè la República era completament nostra. Però ara hem vist que *Després*, òrgan setmanal del cambronisme franciscà, en aquest IV aniversari publica un editorial encapçalat amb un «Visca la República!» que ha tingut la virtut d'entristir-nos.

On devem haver arribat que fins la Lliga victoreja la República!

I Després què?

L'any passat la processó anava per dins.

Aquest any va per fora. Per on anirà l'any que ve?

El Sindicat metallúrgic de la C. N. T. ha llançat un manifest on preconitza la lluita per la setmana de quaranta hores i en el qual demana que els obrers del ram prestin l'ajut necessari al Sindicat per tal d'iniciar l'ofensiva.

Esperem que els obrers no es deixaran embarcar per aquells que sabotejaren amb totes llurs forces la setmana de quaranta-quatre.

Encara que ara demanin la de quaranta.

Mentre no respongui a una maniobra de la burgesia metallúrgica que cerca un pretext per a tancar els tallers durant una temporada!

Els grans invents: Per anar de l'Ajuntament a la Generalitat (trenta passes) també s'hi pot anar en automòbil.

Afirmen que el senyor Pita Romero continua negociant un Concordat.

La policia — segons hem llegit — vigila els espies italians. Val més tard que mai... I els alemanys, què?

Dilluns la Societat Valenciana d'autors inaugura, a Ràdio València, una emissió de mitja hora setmanal dedicada als autors valencians.

Molt bé. Però mai no diríeu com va acabar aquesta mitja hora cultural. Amb una traca!

No sabem què pensaran a l'estranger si escolten gaire les ràdios del país català. Un dia els donem una revolució radiada, un altre dia una traca per ràdio... Només falta, per completar el pintoresc, que de tant en tant donéssim per ràdio alguna cursa de braus.

L'entitat coral obrera «La Violeta de Claver» ha estat eliminada enguany dels concursos de caramelles que tindran lloc aquesta nit a Barcelona. Li han dit que ho feia tan bé — ha guanyat els concursos d'aquests darrers anys — que la seva sola presència n'allunyaria els altres cors.

La raó en si ja és prou pintoresca. Seguint aquest criteri, caldria eliminar de tots els concursos precisament els millors. La veritat és, però, que calia trobar la manera elegant de premiar una entitat més afectada al senyor Capdevila, el mangonejador radical dels Cors de Claver, sobretot si s'havia d'endur el premi una entitat honesta i autènticament proletària com «La Violeta».

Ja ho veurem avui mateix. Mentrestant, «La Violeta» també es deixarà sentir a més d'un lloc, i farà una recapta pro presos a cadascun dels seus concerts públics. L'entitat ja havia estat perseguida per l'altra Dictadura, i també aleshores va complir el seu deure sense témer imposicions.

Sembla que algú que té facultat per fer-ho vol prohibir la venda del cupó dels cecs — una institució espontània d'assistència més eficaç que tota l'obra oficial anterior, ajudada amb afecte per les Corporacions populars de la Catalunya autònoma —, pretextant que fa competència a la loteria.

No ens sorprenem de res, ja. Però, posat que l'Estat no cura dels cecs com és el seu deure, ¿no podria suprimir la loteria? Perquè la missió de l'Estat no és precisament explotar jocs d'atzar quan els prohibeix o limita als particulars.